Należytość pocztowa opłacona ryczałtem.

Ч. 27 (565) Неділя, дня 13. липня 1930. Рік XII.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

ОРГАН НАЦІОНАЛІСТИЧНОЇ ДУМКИ

Адреса Редакції і Адміністр. „УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС“ Перемишль, Побереже 1/І. Конто П. К. О. в Варшаві Nr. 142.807. Передплата в краю виносить 10 зол. річно 5·50 зол., піврічно 3 зол., чвертьрічно Для Чехії на рік — 72 к. ч., ½ — 40 к. ч., ¼ — 20 к. ч. Для Франції — 60 ф. річно, ½ — 35 ф., ¼ — 20 ф. Для Німеччини — 10 мар. річно, ½ — 6 мк., ¼ — 3·50 мк. Для Бельгії — 90 б. ф. річно, ½ — 50 б. ф. ¼ — 30 б. ф. Для Америки 2½ ам. долярів річно.
Рукописів Редакція не звертає, неоплачених писем не приймається.

Ціна примірника 25 сот.

Рахунки платні і заскаржальні в Перемишлі, а замовляючий анонс вже тим самим без застережень годиться на це.

ТАРИФА ОГОЛОШЕННЯ: За текстом за 1 вірш міліметровий одношпальтовий (сторона має пять шпальт анонсових) 0·30 зол., для дрібних промисловців укр. інстит. 0·20 зол. Дрібні оголошпо. 0·15 зол. за слово, найменше дрібне оголош. 1 зол., для шукаючих праці подані безпосередно до Адміністр. по 0·15 зол. Оголошення в тексті 150% дорожші, на першій стороні 300% дорожші.
Редактор приймає щодня від год. 11—1.

Інж. М. СЦІБОРСЬКИЙ.

Документ фальшу...

Париж, в червні 1930 р.

В недавньому часі ґрупа А. Лівицького видала друковану декларацію — *„Від Уряду Української Народньої Республіки“*, заадресовану *„До Народу Українського“*!

Декларація починається описом того положення, в якому перебувають українські землі під большевицькою окупацією та тої руїни, яку витворює московський комунізм у всіх ділянках українського національного, економічного, культурного та релігійного життя під займанщиною. Далі слідує згадка про процес СВУ в Харкові, більшовицькі спроби знищити провідну українську інтеліґенцію, про ту відпорність, яку виказують проти окупантів народні маси, стремлючи до відновлення державної незалежности і, нарешті, оптимістичне запевнення в тому, що „нарід цей чекає повороту леґального Уряду УНР“...

Декларація кінчається окресленням міжнародньо-політичних позицій Уряду УНР та засадничих точок його державницької та соціяльно-економічної програми, яка обіцює „принціпи демократії, рівність всіх громадян перед законом, права меншостей, тверду владу, відкинення диктатури державної чи клясової, приватну земельну та промислову власність, вільну торгівлю, волю думки, віри, друку, зібрань, штрайків, кореспонденції, помешкання“ і т. д. і т. д. На останку слідує заклик до *„Українського Народу, на Україні та в розсіяні сущого“* обєднатися проти ворога — Москви і допомогти йому, себто урядові У. Н. Р. звільнити Україну від окупантів, після чого він (тобто названий уряд) передасть свої „повновласти“ вільно обраному народом Парляментові Української Держави.

В цілому треба визнати, що декларація написана добре, по формі та стилю. Видко, що над нею попрацювала вправлена рука досвідченого „державного“ бюрократа... Після зазнайомлення з нею в читача одразу повстає питання — „по що це?! Які причини привели до появи декларації на світ божий?...“ Атже „Уряд УНР“ вже „благополучно“ існує на еміґрації 10 років, його політичні, державні, та соціяльно-економічні позиції давно вже опубліковані, а те що не опубліковано і віднесено до катеґорії „вищих державних таємниць“ також вже давно обернулося в „секрет Полішенеля“ (не дармаж кажуть — чутками земля повниться!..) Зрештою і сама то програма не уявляє сама по собі чогось оригінального чи нового... Оціж бо заялозені вигуки про „демократизм, права меншостей, приватну власність, волю зборів, мешкань та штрайків“ тисячу разів можно знайти в потріпаних студенських підручниках про державне право, охорону праці, соціяльне забезпечення та в масових писаннях хоч би української публіцистики, не кажучи вже про те, що всі ці засади є „паперовим баґажем“ кождої сучасної конституції.

Які-ж причини появи цього уенерівського маніфесту? Для їх не треба аж занадто довго ламати собі голови та блукати в здогадах.. Основна мета декларації — це показати „на зло ворогам“ *„єдність і однодумність цілого „уряду“*...

Читачі знають про ті поголоски, які останніми часами поширилися в справі розвалу УНР-ського центру, з причини неладів між А. Лівицьким, ґен. Сальським і т. д. „Урядове пресбюро“ вже дало відповідне спростовання і запевнення, що в „уряді панує тиша, спокій та Божа благодать“... Мовляв, — всі ці чутки ширені більшовиками, щоб руйнувати працю уряду“... А з того факту, що ці поголоски знайшли собі приміщення і в націоналістичній пресі, най вже роблять собі висновки самі „вірнопіддані“ (новий доказ, що націоналісти працюють в „чиїхось інтересах“...) Як бачимо, спосіб спростовання зручний і вигідний!.. Те що декларація має на меті зілюструвати повну „гармонію“ в групі А. Лівицького свідчить і той факт, що підписана вона одночасно і А. Лівицьким і Прокоповичем і ґен. Сальським. Але меньше з тим!.. Не нашим завданням, тепер займатися питанням, чи в дійсности стався розкол в ґрупі А. Лівицького, чи це провокація більшовиків, чи може ще щось інше... Залишимо цю справу часові. Він найкращий „спростувач“ і покащик правди. Натомість твердимо, що якраз отверті слова *„Українського Голосу“* привели до нової „консолідації“ щоб не сказати „закляйстровання“ тріщин в „уряді“ У. Н. Р. В даному разі, наша увага звернена в бік самої декларації, її змісту і на те, що за ним ховається.

Зрештою і сама декларація — її державницько-перспективний та соціяльно-економічний програм, спеціяльно не займає нашої уваги. Раз тому, що реалізація цих золотих „урядових“ обіцянок про „демократичну рівність“, про „волю“ всіх і вся, про „друк та пошту“ перебуває ще за досить таки високими горами і ці всі блага, ґрупа А. Лівицького щойно думає давати... Отже маємо час чекати!...

Натомість особливого інтересу варта та частина декларації, де А. Лівицький окреслює свою *міжнародньо-політичну і визвольну концепцію.* Цю концепцію „уряд“ вже не лише думає вести, але й веде, і йому єдиному маємо ми завдячувати те „блискуче“ положення, в якому перебуває перед світом українська визвольна проблема. Бож видко не дарма, як каже декларація, „цілий світ дивується тій боротьбі, яку веде нарід український проти окупантів“, — яка то обставина і дає „Урядові УНР силу і твердість провадити невтомну боротьбу за долю України“...

Насамперед чуємося до обовязку сказати, що надзвичайно поганою прикметою для політика є його нахил після свого „а“ виносити перед світ і своє „б“... Але ще складніщим і тящим є положення тих політиків, яким би й час вже остаточно окреслити своє „б“, які може й радіб його висловити, та... не можуть! Їм затулюють рота або „міркування високої політики“, або... „дружні поради сприяючих чинників“.. Буквально — як кажуть — „і радаб душа до раю, та гріхи не пускають...“ В таких випадках „політика затуленого рота“ або прикидається дурненькою і все твердить своє „а,а,а,“ — ніби не розуміючи потреби в „б“ — або (це частіще!..) береться трактувати дурнями оточення, серед якого провадить свою працю, запевняючи його, що „а“ власне й є „б“ — або що ніякого „б“ взагалі „не било, нет і бить не может“...

Розглядаючи „поважність“ і „великий державницький досвід“ групи А. Лівицького тяжко собі уявити, щоб вона схильна була пошити саму себе в дурні... Значно зручніщим і корисніщим пошити в цю „почесну“ категорію громадський загал... Мовляв — „авось хахол, запоморочений гучними титулами, не розбере що, як і до чого“...

Іншою обставиною, як тою, що ґрупа А. Лівицького вперто хоче уявити собі українську громадську опінію глухою, сліпою, спантеличеною, безкритичною і просто дурною, — не можно собі пояснити отсі найбільш цікаві уступи декларації:

„В супереч ганебним наклепам ворога, Уряд Укр. Нар. Республіки непохитно стоїть на тих основах самостійної української державности, які встановлені були волею Твоєю, Народе Український. *Жадних договорів з чужоземними державами, які моглиб позбавити Україну самостійности та незалежности Уряд Української Народньої Республіки не заключав і ніколи не заключить.* (Курсів наш. М. С.) Єдиний договір, що було заключено в 1920 р. з Польщею, в найтящих умовах боротьби з більшовиками, дав визнання Польщею повної самостійности Української Республіки і забезпечив невтручування яких будь чужоземних чинників у внутрішне життя незалежної Української Держави... А далі — „тому нікчемною брехнею являються закиди ворогів нашої святої справи, ніби національний Уряд України схилявся коли небудь до обмеження державної суверенности українського народа“...

Справді — що це?!!. Чи безмежна глупота, чи злісне жонґлювання словами, розраховане на безкритичність загалу — або авантурницьке, підле і дійсно ганебне глузування над найсвятіщим проявом нашої визвольної боротьби, над її найбільшим придбанням — імя якого є **Акт Соборної Злуки Українських Земель**, акт, який прийняв справжній Уряд український на Українській Землі і який обєднав в єдине суверенне ціле розпорошені землі українські з під ріжних займанщин?!!.

Наведений уступ декларації не лишає по собі сумнівів! Хоч і замасковано, під покришкою спекулятивної діялектики, але ґрупа А. Лівицького не лише заміряє лишатися на заповітніх позиціях **Соборности**, на позиціях, що зістали освячені потоками густої, червоної, дорогоцінної крови тогож українського народу, до якого вона має лицемірну сміливість звертатися, але вона цілком іґнорує, відкидає фактичне, історичне та юридичне значіння *Акту Соборного Обєднання Українських Земель.*

Злослива рука автора декларації без вагання, з брутальним садизмом, вириває і кидає на смітник, під ноги ворогів, найкращу сторінку історії, вчорашній день нашої державницької традиції...

Інакше не можна пояснити собі цей уступ, який каже, що „Уряд УНР ніколи не заключував договорів, які обмежувалиб суверенність українського народу“...

А Галичина, а Волинь, а Поліся, Холмщина, Підляшша, а сім міліонів Українців під польською займанщиною, а сотки тисяч квадр. кільометрів західньо-української землі, до якої, договором 1920 року з Польщею виявив Уряд УНР своє desinteressement?!...

Чиж це не є ламання основ і теріторіяльне обмеження суверенности українського народу?.. Чи-ж самостійність цих земель не була основним виявом волі того українського народу, правним заступником якого вважає себе ґрупа А. Лівицького аж по сей час?. Тяжким гріхом перед історією є договір 1920 року. Його можна і треба критикувати, за його мусить боліти кождий нерв, кожда частка духового єства українця-патріота... Згадка про його мусить бути згадкою того ганебного поличника, який одержала від ворога Українська Нація, думка про його та його наслідки мусять викликати в кождого з нас почуття помсти, реванжу, компенсації, всього того, що мусить відчувати в своїм серці і душі кождий член Нації, що шанує її честь, її славу та її інтерес... Але не можна закидати державним діячам українським, які заключували цей договір, свідомої злонаміреної зради Україні... В змісті цього договору насамперед висловився фатальний збіг тих страшних, траґічних обставин, в яких знайшлася тоді справа національного визволення.

Інша справа з тим безвідповідальним оточенням, яке нині іменує себе „Урядом УНР“! Договір 1920 року з Польщею втратив свою правну силу і значіння вже з тої причини, що на Рижському Трактаті Польща зламала свої зобовязання супроти УНР. Отже тим, хто відважувався брати на себе обовязок продовжувати на еміґрації традицію визвольної боротьби та континуїтет Уряду, лишалося лише правно ствердити факт зломання українсько-польського договору, відкинути його в безвість, як найтящий і найтемнійший спогад нашої історії, забути його — і почати *акцію національного визволення на світлих основах Акту Соборности Земель.* Лише тоді-б можна було виправдати довгорічне існування на еміґрації політичного центру, в якости і з прероґативами державного осередка, обовязком якого було зберегти визвольну традицію і визначати на її основі дальші розвоєві напрямні боротьби...

Могло бути лише два виходи з положення! Або визнати вияв народньої волі про *Соборність* Українських Земель, — висловлений через законний представницький орґан — як незмінний закон, як єдину засаду, на якій мислимо будувати дальшу акцію визволення, або визнати цю ухвалу народа, як акт незаконний, неіснуючий і тоді тратить змисл і сенс ціла складна юридична будова, на основі якої ґрупа А. Лівицького доводить своє право бути „урядом“. Бож справді, не може-ж бути носієм і виразником волі народньої ґрупа, яка злочинно зламала найбільший народний заповіт. Теза декларації, іґноруючи *Акт Соборности,* являється *зрадою* не лише інтересам держави, але й постанові законної влади, про злучення земель в єдину соборну цілість. І цим самим, ґрупа А. Лівицького тратить свої повновласти на звання „уряду“, хочби їх вона і справді мала.

Так говорить юридична льоґіка так зрештою імперативно змушує думати і відчувати українське серце, кохаюче свою Батьківщину і свою Націю. І наколи договір 1920 року є тяжкою помилкою, випливаючою з траґічних тодішних обставин, то сучасна позиція ґрупи А Лівицького, яка базується на визнанні цього договору (про це доводить декларація) є злосним, карним і кримінальним рецидивом, зверненим проти інтересів Української Держави, за що в умовах тої „твердої влади“, за якою тужить „уряд УНР“, належиться тюрма, або може і ще шось більше...

А якщо так, якщо вирішили непохитно, Ви, панове уенеровці, стояти на основі засадничого заперечення Соборности, то майтеж мужність виразно сказати своє „кредо“ і вміти захистити його. Навіщо це жонґлювання фальшивими словами? Майте ж мужність сказати про своє „б“ якщо вже вистарчило в Вас сили висловити своє зрадливе „а“. Заявіть прилюдно, що Ви відкидаєте величезне придбання нашої недавної історії, заявіть, що Українську Державу Ви собі мислите побудованою на інших засадах, в інших межах і на інших теріторіяльних взаєминах з її ворогами...

Тоді загал український знатиме, що має до діла лише з одною з чисельних українських ґруп, яка має свою „спеціфічну“ концепцію визволення, яка не посідає відповідних духових і волевих джерел для того, щоб вести мужню боротьбу в сучасних страшних обставинах, яка може плисти лише за водою і яка не має в собі, для себе і для інших цілістного, користного для соборного народу, рішення визвольної української проблеми. В політичному житті бувають ріжні течії!... Можливо і Ви колись придалисяб для справи...

Але як осмілюєтесь Ви всю кволість Вашої волі, всю нікчемність Вашої духової потенції, цілу вбогість Вашої кастрованої думки, ціле жебрацтво, рабство, льокайство Ваших натур, всю неприглядну нагоду Вашого єства прикривати найяснійшими символами, що заховані під серцем кождого Українця, як щось святе, недоторкаєме, принціпове і чисте, іменно поняттями: **Уряд і Держава...**

Невжеж не в стані Ви відчути і зрозуміти, що цим своїм фальшем,

---

Sygn. III. 1|Pr. 26|30. Wyciąg z Dziennika ogólnego posiedzenia Sądu okręgowego w Przemyślu z dnia 26. czerwca 1930 r. Nr. 89. — W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej. Sąd okręgowy w Przemyślu jako Trybunał dla spraw prasowych, na posiedzeniu niejawnem dnia 26. czerwca 1930 po wysłuchaniu Prokuratora okręgowego, na mocy §§ 489 i 493 ust. p. k. z r. 1873 orzekł: 1) że cała treść artykułu umieszczonego w Nr. 25 wychodzącego w Przemyślu czasopisma perjodycznego „Ukraińskij Hołos“ pod tytułem: „Nema pro szczo howoryty“ w ustępach od słów: W naślidok do słowa nohamy, — Osamitnenia do słowa pidtrymku, — Polszcza do słowa katastrofoju, — od słowa Insujut do słowa akcji, — od słowa Zwidsy do słowa indiferentnoju, — od słowa Je ciłkom do słowa 1923 r. i końcowy ustęp od słowa Bułob do słowa pidemo — zawiera w sobie znamiona zbrodni z § 65 a i występku z § 308 u. k., w ustępie pod tytułem „A wsetaky krutyt sia“ od słowa Polska do słowa nih — zawiera w sobie znamiona zbrodni z § 65 a u. k., w ustępie „Po wsij Ukraini“ na stronie 6 od słowa Z prychodom do słowa dnewnoho — zawiera znamiona występku z art. V. ust. z 17. XII 1863 i § 491 u. k., zaś w ustępie pod tytułem Dotepnyj podatnyk od słowa Boże do słowa czas choryj zawiera w sobie znamiona występku z § 300 u. k., 2) że Konfiskata tego numeru czasopisma „Ukraińskij Hołos“ jest usprawiedliwioną, 3) że rozpowszechnianie rzeczonych artykułów jest wzbronione, 4) konfiskatę powyższego numeru czasopisma „Ukraińskij Hołos“ jako usprawiedliwioną zatwierdza się. Zarazem poleca się Redakcji czasopisma „Ukraińskij Hołos“ by po myśli § 20 ust. pras. z dn. 17 XII. 1862 Nr. 6 Dz. ust. państw. austr. z r. 1863 treść tego orzeczenia — bez powodów — na pierwszej str nie najbliższego numeru swego czasopisma bezpłatnie umieściła. — Kotkowski m. p. — Za zgodność: Bieńko.

в положенні просто безвідповідальної і помиляючоїся ґрупи „Ви обертаєтесь в державних злочинців, підкупних зрадників безпринціпних шулерів, нахабність яких базується в наївному переконанні, що отсей обріхуваний через Вас „народ“ на еміґрації, терплячий нужду на фабриках, шахтах і копальнях, який часто-густо не в стані критично оглянутися навколо себе, не зуміє, не спроможеться знайти кінець правди і початок страшної брехні?!. Невжеж моральність Ваша, в умовах „вільного чи невільного найму“ остільки занепала, що оце не відчуваєте Ви, як недостойна праця Ваша плямує і понижує ту саму формулу, захист якої Ви на себе берете — УНР?... Ви скаржитеся на те, що більшовики в час процесу СВУ старалися дискредитувати „уряд“... Справді, це так... Але чи не вірнійше булоб визнати, що саме власний зміст Вашої „визвольної політики“ найбільш спричиняється до цієї дискредітації і то не лише „Уряду“, але і цілої визвольної акції, яку перед масами большевики демонструють, як гру польського імперіялізму, в лабетах якого Ви є жалюгідними, безвладними маріонетками? Чи не є це той рідний випадок, коли більшовики мають рацію? Цей основний зміст деклярації є вичерпуючим цілу справу і образ ґрупи А Лівицького. Дальше не цікаво... Ціле це силкування запевнити суспільність в тім, що „Уряд не припиняє боротьби, досягає здобутків, не схиляє голови, готує кадри великої української армії“ — так і нагадує натугу циркового атлета середньої сорти здемонструвати свою силу і вміння, на що дивитися часом і неприємно, і боляче, і нудно...

А в тім! Деж та боротьба, де її здобутки, де ці кадри?! Де є хоч єдиний справді корисний наслідок з 10 річної праці ґрупи А. Лівицького? В якости „уряду“? Чи може той, що вже насьогодня справа українського визволення в міжнародньому світі трактується як „внутрішня“ справа Польщі, для якої Україна є „молодшою сестрою“? Чи може дитячо-наївні демонстрації „орґанізованого народу“ у вигляді паперових орґанізацій на еміґрації? Військові кадри?.. Де вони і що роблять? Де та праця, яка магаб вестися з нашим військовим елементом хочби на еміґрації, щоб приправити його до великих грядучих завдань, так, як це роблять інші, — наприклад Москалі?. Пара ґенералів „на хлібах“ (на всякий випадок) такаж пара мертвих паперових „військових союзів“ та з півсотні старшин, відданих на службу до польської армії?... Ось і все!

Як безнадійною мусить бути духова і розумова заскорузлість людей, які вже не в стані встановити для себе межі траґічного і комічного!..

Небагато придбань. А шкоди? Зясовання її виходить наразі за межі цієї статі... Про це іншим разом...

Ось думки, які насуває згадана деклярація. Маємо сміливість висловити їх чесно, ясно і отверто! Най вибачений буде нам сарказм... Це сміх крізь сльози!.. Знаємо, що у відповідь знова почнеться зі всіх „урядових“ кутів гадюче сичіння про „службу націоналістів чиїмось інтересам“... Безсилі наклепи, кинені в сліпий загал! Того не боїмося... Бо твердо знаємо: *ті, що мають вуха й очі, аби слухати і бачити — відчують правду та її справжнє джерело!...*

Бояться Німців.

Ціла Німеччина переживала в минулому тижні великі і радісні дні. 30 червня ц. р. останні французькі військові відділи покинули окуповану Надренію. В хвилині коли з Вісбадену і Майнцу, відходили останні французькі вояки в цілій Німеччині бито радісно в дзвони. Віддавано скрізь побідні гарматні сальви. Через цілу Німеччину хлинула хвиля напнутого патріотичного одушевлення. Як приняла Франція факт звільнення Надренії? Як каже пословиця: робили добру міну до лихої гри. Франція знайшлась в міжнародному осамітненню. З одного боку загрожує Французам Італія — а з другого боку на них натискає анґльосаксонський бльок. В тих умовах роблять до Німців добрі міни; бажаючи зробити собі з них завтрішніх союзників або принайменше невтральних сусідів.

Німці відповіли на звільнення Надренії биттям в дзвони і сальвами гармат. А рівночасно, німецька внутрішня політика переходить дивну цікаву зміну. В міру того як спадають з Німеччини окови версальського трактату, помітно посилюються в Німеччині націоналістичні настрої. З хвилиною, коли звільнення Надренії зістало дефінітивно ухвалене, заломався найперше соціялістичний уряд Мюллера а владу переняли більш право орієнтовані партії. З хвилиною практичного звільнення Надренії слід ствердити цілий ряд побідних акцій яскравого німецького фашизму, в роді виборчої побіди Гітлерівців в Саксонії. Німеччина йде різко на право, що так висловимось, попросту повертає до свого природного політично-устроєвого вигляду.

Замітно, що звільнення Надренії вдарило незвичайно болюче не так уже по Парижі, як по Варшаві. Польська преса присвячує тій справі дуже богато місця і отверто робить тяжкі закиди Франції. Поляки свідомі цього, що з хвилиною коли Німці зліквідували свій фронт на Заході, перекинуть тепер всі сили на Схід, на границю Польщі. І справді, німецька „мирова“ офензива на Західні границі Польщі заєдно прибірає на ударности і інтенсивности. Німці викидають десятки міліонів марок на міжнародну пропаґанду в справі ревізії і відзискання тзв. „польського коритаря“. Вони зірвали польсько-німецький торговельний договір, а потім ухвалили тзв. Ostprogramm, отже акцію допомоги східним провінціям Німеччини і призначили на ту ціль півтора міліярда марок. Польсько-німецька границя постійно заогнюється; в останніх часах множаться на цій границі випадки кровавих конфліктів і провокацій! Ми вже писали давніще про величезні тайні зброєння Німеччини. Що до призначення цих зброєнь не може бути найменших сумнівів.

У відбороні перед атакуючими Німцями Польща не знаходить жадної підтримки за кордоном і мусить справлятись з ними сама. Ситуація Польщі погіршується ще й тим, що рівночасно Німці ведуть з большевиками переговори в справі віднови і посилення рапальського союзу. І якраз це витворює ситуацію, що *Польща взята між німецький молот і большевицьке ковало, не є в стані орґанізувати відборону зразу на два фронти.* Поляки мусять оден з тих фронтів зліквідувати і в існуючій міжнародній ситуації мусять ліквідувати фронт протинімецький. Мають тільки одну можливість отверту: *дорогу на Схід.* Натиск Німеччини на Польщу творить в існуючих умовах підложе для східної ітервенційної конюнктури. З того погляду пояснюється богато внутрішньопольських потягнень, між іншими лянсування з польського боку т. зв. „угоди“ з Українцями, „ломка“ Сойму в напрямку сотворення при нових виборах такої більшости, що ухвалилаб Пілсудському не тільки потрібні кредити, але й взяла на себе всю моральну відповідальність, тощо. І скільки-б польська преса не борсалась, лаялась і скільки-б не кричала, все одно, при новім укладі сил в Европі, Поляки з Німцями справи не виграють. В тих умовах, дальша дорога Польщі кладеться на Схід попросту по силі примусу. Іменно на Сході хочуть і мусять шукати відшкодувань за неминучі втрати на Заході.

Осьтак бачимо, що звільнення Надренії має щоправда посередній але незвичайно інтенсивний вплив також на формування української політичної ситуації. Цей розвиток йде поволі, але нестримно і неминуче. Скількиб урядова офіціяльщина творенню отих східних можливостей й не заперечувала, нам слід тим більш інтенсивно здавати собі справу *з дійсности* політичного положення і з нього робити для себе всі потрібні орґанізаційно-політичні висновки.

Лист з Рівного.

Останніми часами деякі ворожі чинники вибрали за ціль своєї провокаторської кампанії в Рівному — Українську Ґімназію. Незадовго до весняних вступних іспитів в рівенській бруковій шматі „Волинское Слово“ та в услужливому при всіляких провокаціях на Українців „Куреркові“ зявилася вістка, що нібито вище згаданій ґімназії відобрано права прилюдности, ніби абсольвенти ґімназії вже цього року не матимуть матури, тощо. Ці відомости зовсім не відповідають правді і є дослівно виссані з пальця на шкоду Українській Установі.

Провокатори ціли не осягнули. Чого доказом численні, як завжди, кандидати на вступ до усіх кляс ґімназії при весняних іспитах.

Батьки були свідомі брехливих вісток, розповсюджуваних такими ґазетами, як „Курерок“ і т. п.

Та видно взяв ці вістки і цькування до серця — предсідник цьогорішної іспитової комісії при матурі. Після письменної матури, довідалися здивовані Рівенчани, що п. предсідник страшно обнизивши ноти писаних праць до усної матури допустив лише половину з числа здаючих. Між недопущеними були одні з найкращих учнів. Наскільки річевими закидами керувався п. Кісель при знижуванні нот професорів, свідчить факт, що після протесту, внесеного до Кураторії в обороні недопущених до усної матури учнів, Кураторія *протест узгляднила і ухилила* знижуванні п. предсідником ноти.

Половина недопущених учнів після однотижневої перерви засіла здавати усний іспит. Всі за одним винятком його здали!

Стільки що-року нарікань на утиски Українців при іспитах, стільки фактів явної до нас нехіті, стільки безрезультатних протестів!

І от ще один факт свідомого надужиття прав, ще один зразок рівности трактування, ще один доказ нетолеранції шкільних „кациків“ супроти Українців, яку кураторія не осмілилася покрити.

Наприкінці прізвища тих, які цю матуру (деякі аж „дубельтово“) здали:

Білий, О. Бусел, М. Бляхарчук, В. Гурчицький, О. Зброжекіївна, С. Іллюк, П. Коленда, В. Миколюк, Т. Робітницький, Л. Тужиківна. Н. Цвеївна, Р. Шкурський, та свідоцтво за скінчення ґімназії А. Довгопільський.

У Рівному 1. VII. 1930 р. — І. Б.

Що це таке „Hortiflor“?

Читайте на стор. 4, то довідаєтесь

НОВІ КНИЖКИ.

НАШ СВІТ. *Земля, Сонце, місяць планети і зорі, їх вигляд та рухи.* (З образками). Написав інж. І. ЛУЧИШИН. Львів, 1930. Видавництво „Самоосвіта“. Стр. 40 Ціна 45 грошів без почтової пересилки. На зміст книжки складаються такі розділи: 1. Найтрудніща загадка. 2. Як виглядає наша земля і як вона велика? 3. Як тримаються землі вода, люди і тп.? 4. Скільки важить земля? 5. Густота землі. 6. Що є в середині землі? 7. Що таке атмосфера? 8. День і ніч Рух землі кругом своєї оси. 9. Рух землі довкруги сонця. Пори року. 10. Наш вірний друг місяць. 11. Що таке затьміння сонця і місяця? 12. Соняшний світ. 13. Контрольні питання. Книжка в дуже приступний і зрозумілий спосіб дає можливість самоосвітникові здобути собі науковий погляд на цілий наш світ. Книжкою повинні зацікавитися старі і молоді самоосвітники по читальнях.

БОРОТЬБА СОВІТІВ НА УКРАЇНІ. *Нарис історії української революції 1917—20 рік.* II. Частина. Доба Гетьманщини. (З ілюстраціями). Написав О. СЛОБОДИЧ. Видавництво „Самоосвіта“ у Львові. стор. 40. Ціна 50 грошів без поч. пересилки. На зміст книжки складається: Боротьба московських большевиків проти Української Народної Республики. Прихід німецько-австрійської армії на Україну. Державний замах Німців і гетьмана Скоропадського проти УНР. Гетьманська влада. Побіда української революції.

Ф. КРУШИНСЬКИЙ. 3)

ГЕРОЇ ЗАКАМАРКІВ.

(Сучасний український вертеп).

І почав турбуватись. Навіть поставив був умову, щоби партія с.д. винесла відповідну постанову, як про його призначення, так і про ті основні лінії політики, яку треба вести в Варшаві. Але партія катеґорично від цього відмовилась: деж там, партія буде брати на свою душу гріха за зносини з „панами“...

Треба сказати, що с. д. та с. р., які тоді були в нас при владі, ще не були від того, аби помиритися з большевиками. Як раз тоді виряжалася на поклін до Москви третя делеґація в складі с. д. Бензі, с. р. Любинського й ще когось, не памятаю. А Андрія Миколаєвича випихали так собі, на всякий випадок, аби й до Варшави не доїхав. Словом, і Богові свічка, і чортові отарок. Що більше, хотіли навіть його позбавити гідности члена кабінету міністрів, але Головний Отаман не допустив до цього і з великим трудом уговорив с. д., не робити Андрієві Миколаєвичові труднощів і дати йому можливість швидче виїхати до Варшави. Словом, якось договорилися й Андрій Миколаєвич виїхав до Варшави та почав нову роботу. Почав її з думкою, щоб помститися на с. д., с. р. і цілій нашій справі за те недовіря й перепони, що йому ставились. І дійсно помстився.

Основною рисою цієї роботи тай самої громадської вдачі Андрія Миколаєвича було і є те, що він не пручається, в яких би то не було обіймах. Як добре поношена дівчина. Через те траплялося так, що всю політичну та інформаційну роботу в Варшаві переводили ріжні авантурники й шахраї, якими він умів себе оточувати й які виробляли нам опінію. Він умів рівнож пливати за ними скрізь, де вони йому пробивали доріженьку і добре почував себе серед такого оточення. Ціла ота робота його та його сподвижників робила таке враження, ніби вони не то щось продавали, не то щось купували. Українська справа в Польщі стала питанням, яким ніхто, крім дефензиви, не цікавився.

Грішен за цю роботу Андрій Миколаєвич, грішен тяжко. Нема жадної сили, щоб ці його гріхи відпокутувала. Особливо, коли почне сповідати сувора пані Історія. І тому вже завчасу старається Андрій Миколаєвич приховати декотрі свої грішки. Власне, хочу сказати пару слів, про те як він хотів укрити одного зі сотні своїх гріхів ціною чести інших людей.

Гріх цей міститься всього тільки в кількох рядках листа Головного Отамана Українських Республіканських Військ С. Петлюри до Заступника Голови Ради Міністрів А. М. Лівицького з дня 24. VII. 1920 р. Ось, що тоді писав Головний Отаман:

— „Ситуація в звязку зі стратеґічним становищем ускладнюється. Я маю враження, що мій лист на імя Пілсудського своєчасно Вами не вручено Начальнику Панства. З посередніх повідомлень я одержав відомости, що на 11. VII. Рада Оборони Панства з власної ініціятиви мала викликати Михайлова, для розмов у галицькій справі. Вважаю неодповідаючим нашим державним інтересам зазначене запізнення вручення Вами мого листа. З одержавних зі Львова часописів я бачу, що польська преса умістила певні уступи з листа, але про долю останнього і про наслідки не знаю нічого. Це ускладняє моє становище і звязує руки“...

А в уступі д). Головний Отаман говорить далі: ...Всі ланцутські поповнення вважаю необхідним переправити до нашої дієвої Армії, бо остання, терплячи втрати, не має жадних поповнень і стає менш боєздатною. Прошу зауважити ґен. Зелінському, що поповнення з Ланцута і з інших місць повинно негайно переправити до нашої армії через Чортків і о всяке загаювання цієї справи для нас приносить найтящі наслідки. Ще в Замості я давав в цій справі катеґоричні накази Вам і ґен. Зелінському — вимагаю точного виконання і то в дусі точного виконання моїх наказів. Що дня ідуть на Збручі тяжкі бої, в яких гинуть наші люде, а поповнень немає. Так довго ми витримати не можемо!...“

Це як раз в ті часи прислав до дієвої армії Андрій Миколаєвич замість гарматних набоїв — дві тисячі польових телефонів, а замість двох тисяч шабель — дві тисячі рапірів. Тому то Головний Отаман додає в томуж листі:

— „В цілях скоріщого перетранспортовання поповнень з Ланцуту я, на домагання армії, висилаю туди кількох старшин з дієвої армії“. — Аж з дієвої армії!..

Як Андрій Миколаєвич хотів укрити отого свого грішка — побачимо далі, тут хочу приточити ще один факт для підкреслення його заслуг в нашій визвольній боротьбі і даних для того, щоби стати наслідником С. Петлюри. Декотрі з тих його заслуг уже схарактеризовано як державну зраду, а декотрі переходять навіть цю мірку і межують з траґізмом, купленим смертю одних та проклятям нашої справи іншими.

Ось що каже полк. Чеботарів, що кілька літ працював з Андрієм Миколаєвичем: — „Як відомо, оповідав він, Андрій Миколаєвич претендує не лише в високій політиці але й в біжучій роботі доказати подивугідних річей аби показати, що він краще, ніж С. Петлюра попровадить справи. Багато дечого він уже доказав але в оцій ось справі в інших обставинах мігби дійсно заплатити головою. До нас приходять люде з України, маємо так само й на місцях своїх довірених. Вірніще, мали колись, тепер вже навряд чи є. Це справді ті мученики, які віддають душу і тіло укоханій справі. Через те, треба добре знати терен, людей, аби в цій справі хоч крок ступити. Лівицький за всяку ціну намагається популяризуватись на Україні й для цього ладен піти на всякі способи. А вже неімовірно тішився, як хтось прийшов з відти і казав, що його там знають й сподіваються, як заступника С. Петлюри. Звичайно, такий авантурник потрібує тільки грошей, бо ніхто і ніколи Лівицького там не сподівався і не сподівається. Цілком навідворот. Тільки наївний може думати, що С. Петлюру може замінити так погано склеєна фіґура, політично і морально, як Андрій Миколаєвич.

В числі інших людей прийшов одного разу й такий собі Денисюк з України. Ну, й був на авдієнції у Андрія Миколаєвича. Денисюк був спритним чоловіком і на вступіж, поклонившись по козацьки Андрію Миколаєвичові та прослезившись, привітав його як славного заступника незабутнього С. Петлюри. Оповів далі, що вони там готові кожної хвилини стати до збої, і що мають широку орґанізацію; назвав дійсно призвища декотрих українських підпольних діячів, сказав, що вони ждуть — не діждуться, коли Андрій Миколаєвич на чолі національного війська вступить на рідну землю. Цілуватимуть ті сліди на землі, по котрій ступатиме та хвалитимуть Бога, що нарешті діждалися освободителя.

Андрій Миколаєвич з гідністю все це вислухав, подякував за щирий привіт і запевнив, що він таки прийде і то незабаром, увільнити українські землі з під московського гніту. Вимагав тільки, аби всі працювали не покладаючи рук, як от він працює; поінформував представника з України про заміри уряду, що стотисячне військо майже вже зформоване і готове виступити, що є й амуніція, що тільки треба виждати відповідного моменту.

Скаржився Денесюк, що панує скрізь сильна провокація і що треба бути дуже обережним у виборі людей. Оповів, як то його ледве не спровокував у Проскурові якийсь чекіст, та тільки дякуючи певному довіреному нашого уряду (назвав призвище) — вдалося уникнути смерти. Андрій Миколаєвич дуже стурбувався цим фактом і радив держати звязок у Проскурові з таким то (назвав призвище) і більш ніким. Денисюк подякував але сказав, що він має обїздити тепер великий район, придивитися до терену і закласти як найбільш сіток іхньої орґанізації й поінформувати людей про результати своєї поїздки до уряду.

Андрію Миколаєвичові й це дуже подобалось і він розсказав Денисюкові, з якими орґанізаціями та де має тримати звязок, які люде, де живуть і як працюють для нашої справи, дав грошей і в добрій надії попращався з представником з України.

Незабаром щирий гість Лівицького дав про себе знати: по вказівках Андрія Миколаєвича почалися арешти, розстріли.

Денисюк був большевицьким гостем з — Харкова“...

(Продовження буде).

Що чувати в світі?

Пятилітка і колективізація. — На передодні XVI зїзду комуністичної Партії СССР, що саме відбувається в Москві, відбувся в Харкові XI зїзд комуністичної партії большевиків України. Зїзд цей дав підсумок дотеперішних заходів в справі здійснювання пятилітного пляну і звязаної з ним колективізації. Зі звітів поодиноких комісарів довідуємося між іншим, що невдача колективізації відбилася дуже погано на продукції збіжа і через те зауважується великий брак його на вивіз і для прохарчування міст. Існує теж не менша недостача інших сільсько-господарських продуктів. Коли в рр. 1926—27 Україна вивозила с-г продуктів (опріч збіжа) на 41.4 міліонів рублів, то в рр. 1928—29 вивезено їх лише на 38.3 міліонів рублів. Разом з тим погіршилася достава с-г продуктів до міст. Та не тільки в тому головна журба большевицьких комісарів. На зїзді стверджено, що через колективізацію комуністи втратили на селі навіть ті політичні позиції, що їх вони досі мали. Підчас колективізаційної акції — казав секретар компартії Косьор — не було майже ні одного округа чи району, де опріч кулаків не нищеноби середняка. Селянин приймав колективізацію як визов цілому селови, всім його соціяльним ґрупам. Не дивниця, що відколективізованнє йде тепер ще швидшим темпом ніж перед тим колективізація. Масове нищення сколективізованої худоби довело до того, що скількість худоби зменшилася в порівнанні з 1929 роком на 16 відсотків. Коли порівнати теперішну скількість голов худоби зі станом з 1916 року, то виявляється, що це зменшення виносить 1,500.000 голов. Щоби забеспечити вимоги „соціялістичного будівництва“ і забезпечити міста перед голодом запропоновано поставити ставку на свиней і кріликів, бо вони швидше плодяться. Справа промисловости представляється блискучо — заявив далі Косьор. Але коли він став подавати числа, виявилось, що промисловість не виконала пляну пятилітки ані що до якости, ані скількости. Одної лише сталі випродукувано о 43 000 тон менше ніж пляновано. Не можливо теж перевести плянованої знижки коштів продукції. Видобування одної тони вугілля в Донецькому басейні коштує державу о 26 копійок дороще як раньше розчислювано. Промисел України на загал виказує за перший піврік ц. р. 45 міліонів карбованців манка. Зі звідомлення Чубаря довідуємося, що замість 12 відсотків підвижки реальної платні для робітників, підвижка ця виносить лиш 1.8 відсотків. *Але за те, в одному большевики діпняли своєї цілі на Україні. В звязку з колективізацією виселено, виарештовано, вимордувано, а частинно вивтікало поза межі СССР два міліони селян.* І тому то московські большевики мимо всього задоволені зі своєї діяльности в справі здійснювання пятилітки та колективізації.

Перші виломи у версальському трактаті. — До тих перших виломів належить звільнення французькими окупаційними військами німецьких областей над Райном. Згідно з постановами версальського трактату відносно німецьких областей над Райном, мали вони находитись на протязі 15 літ під французькою окупацією з тим, що области ці мали бути поділені на три полоси, що їх постепенно, що пять років мали опорожнювати Французи в міру того, як Німеччина буде сплачувати свої грошеві зобовязання в користь Франції. Таким чином остання (трета) полоса мала бути звільнена щойно 1934 році. Тимчасом її звільнено вже 1930 році. Ціла низка причин склалася на те, що справа приняла такий якраз оборот. Передовсім ліквідація союза держав (Антанти), що своєю побідою у світовій війні довели до заіснування версальського трактату та його постанов — Не треба казати, що в той день коли останній французький військовий відділ, замочивши свій прапор в водах Райну відійшов на лівий бік ріки, — був днем великих радощів німецького народу і держави, а дзвони що на знак радости в дні 2. липня били по цілому краю, збудили не одну надію, не одну приспану і затаєну мрію, допомогли націлити думку і хотіння в напрямку ревізії чергових постанов версальського трактату, а передовсім відносно східних границь Німеччини. Знаменними в тому звязку є слова німецького міністра закордонних справ Курціюса, який на академії улаштованій з нагоди закінчення окупації райнських областей, сказав: „Більшости наших майбутніх завдань, треба шукати на сході“. В той спосіб міністр Курціюс був речником настроїв та збірної думки німецької нації, яка усталила в своїй свідомости безпосередній звязок поміж потягненнями французької армії над Райном і „французької армії над Вислою“.

Погроми надрайнських „сепаратистів“. — Так як скрізь так теж в окупованих Французами областях Надрайнщини, найшлися такі людці серед Німців, які в подлости своєї душі і при піддержці Французів стали ширити серед населення окупованих областей думку про користність відорвання Надрайнщини від Німеччини і утворення з неї окремої, „незалежної“ держави. Вони розраховували, що окупація Французів буде вічна, а щонайменше буде тревати до кінця їхнього нікчемного життя і вони зможуть з протекції Франців тягнути для себе матеріяльні користи і заживати „благодатей“ з ласки окупантів. Вже на самому початку окупації вони зачали своє юдине діло, але одночасно зачалося теж протиділання з боку тайної німецької націоналістичної орґанізації. З метою боротьби з хрунями покликано до життя тайні суди такзваної „Феми“, які видавали і виконували присуди на поодиноких визначнійших зрадників. Французька поліція переслідувала очевидно німецьких націоналістів, богато з них запроторила в тюрми, богатьох покарала смертю. І ось тепер з нагоди звільнення Надрайнщини, ухвалив німецький парлямент амнестію на всіх засуджених членів „Феми“. Опріч того німецькі націоналістичні боївки перші увійшли до звільнених Французами міст і уладили там погроми зрадників. Оголошено такзвану чорну листу, на якій уміщено імена тих, яким націоналісти заповідають кару смерти. Цю чорну листу поширюють в міліонах примірників по цілій надрайнській области. Богато видніщих зрадників, втекло разом з Французами на лівий бік Райну. Ті що залишилися, не могучи остерегтись перед переслідуваннями націоналістів поповнюють самогубство, або за згодою поліції йдуть добровільно до тюрми, щоби в той спосіб охоронити себе перед караючою рукою націоналістичних боївок.

Похід проти комунізму у Фінляндії. — Розклад, що його вносять у внутрішне життя кождої держави і нації большевики, мусить викликувати протиділання. Це протиділання тим гостріще, чим нація здоровіща, чим блище вона, в силу своїх ґеоґрафічних умов, находиться від жерела большевицьких заразків. В такому положенню найшлася між іншими Фінляндія, яка добре памятає часи московської неволі. В останніх часах стала Фінляндія тереном незвичайно сильного молодняцького руху, що спирається на селянстві, який виповів комунізмови безпощадну війну. Головним чином під напором сили цього руху дійшло в останіх днях у Фінляндії до зміни уряду. Комісія фінляндського парляменту приняла 38 голосами проти 7, закон, яким введено в цілому краю воєнний стан, а новий голова уряду зголосив закон в справі позбавлення комуністів всяких горожанських прав і заборонив видавання усіх комуністичних ґазет. З огляду на те, що в дотеперішному фінляндському парляменті засідає 53 послів соціялістів і 23 комуністів, існує можливість, що парлямент не ухвалить законів які мають на меті знищити комуністичний рух. В такому випадку сойм правдоподібно бувби розігнаний, а вслід за тим булаб накинена з гори нова конституція. Так чи інакше Фінляндія стоїть на передодні важних внутрішних змін, бо молодняцький рух і ґвардія ґенерала Маннергайма, який здусив 1918 році большевицьке повстання у Фінляндії, звертаються в однаковій мірі проти комуністів і усіх існуючих партій.

„Боротьба за демократію“ в Болівії. — В червні цього року зачалася і закінчилася революція в Болівії, південно американському краю о дуже невиразнім національнім обличчі, в якому 80 відсотків населення становлять напів дикі Індіяне, 15 відсотків мішанина колишніх завойовників цього краю Еспанців з місцевим і напливовим елементом, а 5 відсотків чистокровні Кастилійці. Революцію започаткували і довели її до побідного кінця місцева інтеліґенція та військові, які виступили проти президента Болівії Зілєса. Президент Зілєс, як впрочім і його попередник президент Заведра, ніяк не хотів покинути свойого президентського стільця, мимо того, що якраз в цьому році в червні мали відбутися нові вибори президента в Болівії. До виборів він просто не допустив, а всякі спроби неголовання з боку населення немилосерно нищив. Підчас його президентури завелися в Болівії такі відносини, що їх можнаби назвати поліційно-чекістським режімом найгіршого ґатунку. Цю обставину використали провідники повстання, які в своїй аґітації послуговалися кличами про необхідність демократизації та злагіднення режіму. На діліж не в демократизації режіму була властива ціль повстання. Властивих причин болівійської революції слід шукати в соперництві великих світових нафтових підприємств, які для здобуття теренів для експльоатації вживають всіх можливих і неможливих заходів. Передовсім в південно-американських краях діються нечувані і несотворені речі в звязку зі соперництвом великих світових нафтових підприємств. На їхніх услугах стоять майже поголовно всі уряди, президенти і вся адміністрація усіх південно-американських країв, що мають те щастя чи нещастя мати нафтові терени. А що Болівія має ті терени, а болівійський президент Зілєс, про якого йде мова, стало потребував грошей тому то він і попав в повну залежність від великого світового нафтового підприємства „Standard Oil Company“. Наразі болівійські революціонери перемогли. Створено директорію з шістьох членів, (самих військових), яка тимчасово має правити краєм. Чи ота директорія звяжеться з іншим нафтовим підприємством чи може піде поклонитись до „S.O.C.“ — не відомо. Відомо лише, що „S.O.C.“ не виречеться можливости мати потрібний їй вплив в Болівії, і як треба буде, вона найде в Болівії людей для нового повстання проти директорії.

МІЖНАРОДНІ ПОЛІТИЧНІ ПОДІЇ.

Анґлійська влада арештувала предсідника індуського національного конґресу Мотіліля Негру, що був після арештовання Ґандійого провідником індуського руху.

* * *

До державної прокураторії в Кракові надійшло внесення в справі потягнення до судової відповідальности всіх тих, що промовляли на Конґресі „Центроліву“ в Кракові.

* * *

З нагоди опорожнення франц. військами райнських областей відбулися урочисті обходи по цілій Австрії

* * *

Французький міністр Бріян звернувся до німецького посла в Парижі зі закидом з приводу терору національних боївок в Надрайнщині. З цього приводу повстав конфлікт поміж Бріяном і франц. ґен. штабом, який вимагає вислання Німеччині ультіматума, а не роблення їм лише закидів.

* * *

Революція в Болівії зачінчилася перемогою повстанців. Новий уряд складається виключно з військових. За час повстання згинуло 3000 осіб, а в тому числі 500 студентів і багато жінок.

* * *

За посередництвом італійського уряду має в недовзі дійти до заключення трактату невтральности поміж Туреччиною, Грецією та Італією.

Пашне вапно, відживляючі середники для худоби, аптички ветеринарійні середники домашно-господарські. Головний склад: АПТИКА під **„ЗВІЗДОЮ“** в Перемишлі, ул. Францішканська 24.
ПРИ АПТИЦІ ДРОҐЕРІЯ.

Серед загальної посухи.

(На марґінесі краківського конґресу „Центроліву“).

Травневий переворот 1926 року здобув собі серед Поляків загально признане очеркнення: революції без революційних консеквенцій. Ми булиб склонні оцінювати травневі події 1926 року, не як революцію, а як типовий „najazd na dworek“ (тим разом президентський), який в своїх безпосередних і посередних наслідках спровокував цілий ряд неконсеквенцій. Польська політична дійсність була все повна подібних наїздів, а з окрема підчас і після травневого перевороту весь зміст польського політичного життя виповнили наїзди пілсудчини на політичні обійстя ріжних польських і непольських партій. На протязі чотирьох років робила пілсудчина все нові спустошення, передовсім на польських партійних „дворках“. Польські партії станули перед загрозою втрати великої частини свойго інтеллектуального людського дорібку, бо одних із них пілсудчина нищила терором, інших брала в „полон“ і поповнювали ними свої політичні кадри, ще інших унешкідливлювала при помочі осмішування, наклепів, тощо. Часті наїзди на соймове обійстя унеможливили навіть саму збірку напастованих, в цілях придумання засобів самоохорони. Серед такої дійсности стали напастовані гуртуватись у спільні бльоки, обгороджувати високими ізоляційними плотами свої обійстя, стали більше чуйні і обережні. Плодом таких умовин став дивачний бльок пятьох польських опозиційних партій, такзваний „Центролів“. Перед обличчам спільної загрози зійшлись разом давні запеклі вороги, які одні других збиралися недавно вішати, люде о зовсім ріжних поглядах на найбільш навіть сутеві справи, люде яких дороги в нормальних умовах ніколи не збіглибся разом. Оці то „союзники“ страха ради, зїхалися в неділю 29. червня ц. р. на такзваний „Конґрес Центроліву“ до Кракова. Конґрес цей, чисельність якого одні оцінюють на 5, інші на 50 тисяч учасників, мав типово аґітаційно-вічевий характер, був протестом *проти* практик пілсудчини та її пасивного патрона президента Мосціцкого, був мобілізацією настроїв для акції самооборони.

Деякі люде добачуються в конґресі Центроліву один з безпосередних етапів боротьби за владу польських політичних таборів. На нашу думку він є лише посередним і дуже далеким етапом. Наразі це лише технічний бльок і таким він *як цілість* мабуть і залишиться. Він є обороним союзом кількох слабших шляхтичів проти одного сильніщого, який їх всіх непокоїть, але нічим більше, дарма, що є в цьому оборонному союзі і такі елементи, які уважають, що найкраща оборонна тактика це атакування противника.

А все таки конґрее Центроліву має своє непересічне значіння. Як би не судити, а у виступах і словах промовців та вигуках товпи можна найти певне відзеркалення настроїв. А через те, що промовцями і учасниками конґресу були переважно робітники і селяне то можна з цього судити про настрої міської вулиці і села. По раз перший від 1926 року резиденція президента польської республики та її маршалка була обстрілювана гострими набоями в промовах *деяких* речників на краківському конґресі. Це означає значний зріс радикалізмів в настроях.

З пункту бачення польської партійної стратеґії конґрес та його вислід являється значним моральним посиленням позицій ендеків, які будуть могти зужиткувати *деякі* партії Центроліву для ведення в будучому партизанських наскоків на обійстя уряду. На загал конґрес Центроліву — це вияв яловости і браку глибших змістів сучасного польського політичного ґрунту. *І—р.*

По всій Україні.

Північно-Західні Землі.

Внутрішна позичка. Краєве господарське Товариство „Сільський Господар“ у Львові росписало внутрішньо-українську позичку на цілі розбудови сільсько-хліборобської орґанізації. В тій справі видано відозву в якій між іншими читаємо: „Праця кождого хліборобського товариства, яке є школою поступового господарювання вимагає богато фондів. Де інде хліборобські товариства користуються допомогою державних чи самоурядних великих кредитів. **Наше Товариство здане лише на свої власні сили.** Щоби товариство „Сільський Господар“ могло заспокоїти потреби нашого села і з повним розмахом розгорнути працю своїх центральних установ на це потрібно Товариству грошевої допомоги. Президія Краєвого Госп. Т-ва „Сільський Господар“ у Львові рішила затягнути в українських хліборобів позичку, яка є забезпечена недвижимим майном товариства. Позичку приймається вже від 5 золотих в гору, а складати її можна у всіх філіях „Сільського Господаря“ в цілому краю, або прямо можна відсилати до Централі у Львові, вул. Зіморовича 20. Зворот позички наступить по 5-ти роках то є від 1935 року починаючи. Позичку приймається від дня 1. липня 1930 до дня 1. травня 1931 р. Позичка буде безпроцентовою. Кожне село, кожний хлібороб мусить шляхом уділення позички товариству „Сільський Господар“ допомогти Йому до виконання праці призначеної на добро українського хліборобського стану. Позичаючі дістануть довжні листки на які Т во „С. Г“ буде повертати позичені гроші. Вислід позички буде мірилом свідомости і зрозуміння клича орієнтації на власні сили передовсім серед українських мас.

Поминки на українських козацьких могилах під Берестечком. Кождого року в девяту пятницю після Великодних Свят відбувається традиційне свято поминків на могилах козаків армії Богдана Хмельницького, що наложили своїми буйними головами в боротьбі за волю і велич своєї держави. Досі поминки ці мали характер звичайних відпустів, в яких брало участь нечисленне населення Волині. З посеред Галичан майже ніхто в цих святах участи не брав. Щойно цього року українська студенська Громада в Бродах улаштувала прогульку на могили Лицарів і взялася пропаґувати думку зробити ці свята масовими всенародніми здвигами. 20. червня о год. 9. в ранці прибула прогулька брідських студентів до Плешева біля Берестечка, де стоїть церква і памятник по поляглих козаках. Під церквою було вже повно людей, що йшли по 100 кільометрів і більше. Біля 11 год. почалася Служба Божа, підчас котрої співав прекрасний хор, а після богослуження була виголошена церковно-патріотична проповідь. Відправа і проповідь залишили по собі глибоке враження, з яким учасники стали розходитись домів.

„Манявський Скит“ в українських руках. „Манявський Скит“ — дорогоцінна національно-релігійна памятка, що її передали нам у спадщині наші великі предки, находилася завдяки ледачости попередніх наших поколінь в чужих руках. Щойно недавно станиславівський епископ Гр. Хомишин закупив терени „Манявського Скиту“ і в той спосіб дав можливість зберегти на майбутнє цю історичну дорогу памятку. В коротко-

ЗАПАСИ ТЕПЛА НА ЗИМУ

то вуголь в пивниці,
конфітури, соки, компоти
в спіжарні, домові вина
і наливки в кредєнсі...

Робіть запаси завчасу, як тільки дозрівають овочі.

Пригадуємо час смаження конфітур, соків та компотів з трускавок, черешень, суниць, рожі, аґресту, малин, порічок, морелів, вишень і т. п.!

Новий спосіб відмолодження скіри.

Подав Др. Ziegler, з німецьк. переклав Л. Л.

Якраз в літі, як найяснійшій порі року пізнати хочби й як малі зморщки. Тимто дбаючи за добрий вигляд мусимо їх позбутися.

До цього в останніх часах чимало говориться про відмолодження. Кожний з нас бажає виглядати свіжо й здорово, — мати гладку твар (лице), без зморщок і фалдів. Кожний хоче сьогодні виглядати по молодечому навіть в тому віку, який давніше називали старістю.

Чи це пані або панночка, старший мущина або молодий хлопець, — кожний думає потайки про те, якби найдовше заховати молодечу свіжість, юну гнучкість та красу.

Та чи це питання виринуло щойно в наших часах?.. Ні! Знаємо з історії, з історич. романів і т. д., що вже перед нами, пр. в часах *Рококо* був дуже поширений культ плекання скіри. Тільки що йшло воно зовсім фальшивими дорогами. Мущини були білі від пудру, а про жінок і не згадувати!

Чим далі взад, тим природніщі засоби плекання скіри. Старинні *Римляни* присвячували цілі години для тієї цілі. Купіль та всякі натирання етеричними олійками, це їхні знамениті середники. Ще краще робили це *Греки*, в яких чейже найбільшою похвалою було „добре збудований і має оксамітну скіру". Та найбільшими мистцями в цій ділянці були *Египтяни*. Вони дбали про добрий свій вигляд не тільки за життя, але теж по смерти. Через десятки соток літ, далеко ще перед Христом, доховалися до наших часів мумії, себто тіла небіжчиків, так свіжі, якби їх вчора поклав у домовину. Цеї тайни не вдалось ще дотепер відкрити.

Але от египтольоґ, проф. др. Діміхен, якому завдячуємо відчитання багатьох ґієроґліфів (в стар. египетськ. письмі) на мурах старих святинь та звоях папирусу, — відкрив *цікаву згадку*, про божеський крем *„ана"*, — що „робить скіру подібною до слоневої кости й золота".

Наукова хемічна аналіза виказала, що косметик (крем) цей належить до *трігліцеридів* і його вживання, — приміненя до наших сьогоднішних обставин, — основується на таких міркуваннях:

Скіра це наші *другі* груди, це наші легки. Якщо людина насмарувалась би якимсь густим лепом, так щоб всі пори були *заліплені*, — то жде її ця сама смерть, якби заткав уста й ніс, — себто удушення.

Кожний з нас знає теж, що *тепло* нашого тіла, це продукт *перетвореної* поживи та вдихуваного повітря (кисня). При спадюванню повстає *трійливий* углевий квас, який *ви*дихуємо. Та богато більше видихуємо його скірою.

Ясно отже, шо через *заліплення* скірних порів слідує *затроєння* крови. При частинному заліпленні (лудром, шмінкою, *не*відповідним кремом) — частинне затроєння. Тимто найважніщою заповіддю здоровля, це *вільні* пори скіри, це її чистота.

З окрема твар, шия й руки, як части скіри виставлені на *без*посередне ділання повітря, вітру й дощу, вимагають неабиякої дбайливості. Це тим більше що вони складаються на наш *вигляд*, від якого так дуже залежить поводження в життю. А чейже *гарна* цера це *половина* краси!

Та, на жаль, робимо тільки прогріхів супроти неї. Ось вони: 1) Вживання кремів, що *затикають* пори 2) Миючися невідповід. милом 3) Вживаючи пудрів та шмінок.

Все це добре розуміли Египтяни, і хоча ми чотири тисячі літ (!!) від них старші, то виказується, що найкраща дорога, це поворот до їхнього середника „ана".

Основуючися якраз на тій *старинній рецепті* і продовжуючи *студії* та хемічні *досвіди* фірма Silvikrin-Vertrieb Abt. Hortiflor виробляє крем „Hortiflor„.

Найважніщою його прикметою, всупереч до інших кремів, це обставина, що він *оставляє* пори скрізя зовсім *вільними*, отже *збільшає обіг крови*. Рівночасно ділає на скіру своїми бальзамовими складниками.

Спричинений ним обіг крови робить *бліду* церу *румяною* — при надто *червоній* цері *відпроваджує* кров. Тим дасться пояснити, що вже по короткім вживанню „Hortiflor-Créme" щезають всякі викиди, прищі і т. п. Навіть вперті плями на лиці бліднуть і гинуть.

При тім всім ділає „Hortiflor-Crème" на *зморщки й фалди*, а також на *обвислу* скіру. Ділання „Hortiflor-Crème" є так скоре, що вже в короткому часі скіра стає чистою й незвичайно гладкою. Цера набірає *дівочого* оксамітного полиску.

Вживання *інших* кремів, що не основуються на жадних наукових дослідах і лише *заліплюють* пори та затовщують скіру, незвичайно шкідливе.

Ті, що так знівечили свою церу, можуть її *направити* „Hortiflor-Crème".

Щоб запізнати Шан. Читачок (ів) *докладно* з новим способом відмолодження скіри, нище названа фірма висилає *безплатно* прібку **„Hortiflor-Creme"**. Вже мала ця прібка переконає Вас про спасенне ділання „Hortiflor-Crème".

Кромі прібки одержите даром ще: 2) гарно ілюстр. книжечку „Відродження краси" 3) лікарські звіти про висліди косметики **„Hortiflor-Creme"** 4) Проспект „Спосіб відмолодження скіри".

На випадок численнійших зголошень фірма подбає за **українські** видання (покищо висилає польські, на баж. нім.) Звертайтесь отже хочби в інтересі україн. мови всі!

Виповнений купон вложити до *не*заліпленої коверти з нап. „druk"; оплата 5 ґр. Можна теж звертатися звич. *листівкою* (15 ґр.) подавши лише свою адресу. В обох випадках писати **латиськими** буквами.

Імя й призв.
Vor u. Zuname

Докл. адр.
Gen. Adresse

Адресуйте:

Silvikrin-Vertr. Abt. Hortiflor
DANZIG 891 Böttchergasse 23/27.

му часі мають бути пороблені заходи в справі консервації знищених часом руїн „Манявського Скита".

25-літний ювілей Т-ва „Взаїмна Поміч Українського Вчительства. День 7. липня ц. р. призначений на відсвяткування ювілею многозаслуженого Т-ва українських учителів народніх шкіл. Ювілей цей являється великим святом не лише самого народнього вчительства, але й цілої Нації, на виховання якої у нас, так як і скрізь, учительство все мало могучий вплив. Українське вчительство посередньо і безпосередньо було одним з найважніших чинників у нашому недавному визвольному змаганні. Вистане взяти під увагу один уступ зі статі вміщеної в орґані „Учительське Слово": „Нація потребує перевиховання, а цього перевиховання може доконати тільки добрий учитель. Тому зі здвоєною силою мусить взятись Т-ва „Взаїмна Поміч Укр. Учительства" до праці, щоби дати українській нації доброго учителя. Бо Т-во „Взаїмна Поміч" Укр. Учительства" тільки для народу існує і все що творить, для „Нього творить", — щоби зрозуміти, що ювілей 25-літної діяльности Українського Учительського Товариства, це ювілей всенаціональний.

Радянська Україна.

Демонстрації голодуючих в Одесі. — В Одесі відбулися кількома наворотами демонстрації безробітних, до яких приєдналося голодуюче населення цього великого міста. Похід демонстрантів переходив вулицями міста, а демонстранти несли таблиці з многозначучими написами: „Ми гинемо з голоду", „Наша смерть обтяжить вашу совість" і т. д. Одна жінка несла вінок з листків редьківки з написом: „Це одиноке, що нам лишилося до їдження". Демонстранти мали кілька сутичок з поліцією, обеззброюючи стрічних поліцаїв. У висліді голодна товпа розграбила кілька крамниць з продуктами і хлібом.

Нова втеча з „раю". — З Черновець надійшли відомости, що на румунську теріторію втікла велика ґрупа українських селян, яких московські чекісти переслідували за спротив колективізації.

На Закарпаттю.

Десятилітний Ювілей „Просвіти". — Нетерпеливо вичікуваний день Ювілею не завів покладаних на нього надій з боку аранжерів цього великого Свята і всего українського громадянства без огляду на кордони. Свято це, як зовнішний і внутрішний білянс десятилітної праці Товариства „Просвіти" на Закарпатті випав дуже величаво і відбувся при масовій участи сільських делеґацій з найдальших навіть закутин Закарпаття. Перший раз від довгих сотень літ станули в Ужгороді під синьожовтими прапорами мешканці цілого краю від найдалі висуненої на схід Гуцульщини аж до Пряшівщини (в Словаччині). В сам день свята, церква і площа перед церквою були залиті народом. Шістьдесять три прапори лопотіли над головами учасників, десятки тисяч очей горіли полумям любови до великої нашої національно-державницької ідеї. Службу правив Преосв. о. Ґебей, а проповідь виголосив о. Ларь Василь. Біля одинайцятої години були вже усі в парку де на трибуні складено прапори. Зачалося відчитування привітів і виголошування промов. Коли серед оплесків і захоплення впало слово „Соборність" захоплення вилилося поза береги ужгородської святочної дійсности. Буря ентузіязму підхопила це слово і понесла його ген через Карпати на північ і схід. — Вечером відбулася в місцевому театрі родинна вечірка з нагоди 25 ліття письменницької діяльности п. Ірени Невицької. В піднесеному настрою вертали учасники великого Свята до дому несучи в душі святий огонь запалу до дальшої борні-праці.

Свято не обійшлося без перешкод, а саме чеська влада на донос місцевої кацапні заборонила зорґанізований похід через місто.

Новинки.

Новітні Колюмби. Коли „батько" Колюмб їхав через Антлянтійський океан шукати Індій доплив до Америки. А коли перед двома тижнями Австралієць Сміт перелетів на свойому літакови „Хрест Півдня" Атлянтійський океан шукаючи за Америкою, дійшов до повної нужди. З цього приводу Сміт носиться з наміром продати свій геройський літак на ліцитації в Америці, бо на підготовку до перелету він витратився до сотика. Сміт хоче конечно вженитись і не має ані сотика на устроєння весілля. Продаж літака заповідається дуже корисно і існує можливість, що остаточно подорож новітнього Колюмба таки закінчиться здобуттям великої фортуни.

А кажуть що Німці ґерманізують Словян. Де там! Словяне, словянізують Німців. Ніколи такого ще не бувало, щоб в Німеччині було стільки партій, щоби як кепкують тепер Німці, кождий Німець мав свою партію. В додатку до усіх інших заснувалася в Гамбурзі ще одна партія — „партія техніки", яка опираючись на технічних засадах хоче впоїти своїм партійцям замилування і любов внутрішно-політичної рівноваги.

Та тисячка, що лишилася... До одного гандляра корками в Міляно зайшов покупець і довго оглядав ріжні роди корків, поки вибрав півтори тисячі найменших, які були у гандляра. За закуплений товар заразже заплатив, але забрав зі собою лише 500 штук а тисячку лишив, кажучи що за ними прийде або він сам або один його знайомий. Відійшовши від гандляра корками, пішов кілька склепів далі і зайшов до ювілера. Там казав показати собі найкращі золоті годинники. Після довгого оглядання, вибір його впав на годинник за який ювілер зажадав 1200 лірів. Довго не думаючи витягнув наш покупець 200 лірів, дав їх ювілерови і просив його, щоб він потрудився з ним до сусідного склепу, де дістане решту грошей. Ювілер очевидно згодився і вони обидва пішли до гандляра корками. На порозі склепу з корками, сказав наш покупець на голос в присутности ювілера, щоби ювілерови віддати ту тисячку що її гандляр винен. Гандляр йому махнув головою, ювілер був задоволений що дістане зараз тисячу лірів, бо знав гандляра як богату людину, а наш покупець теж задоволений подався швидко своєю дорогою. Якеж було здивування ювілера, коли гандляр корками замість 1000 лірів, витягнув з кута мішок з 1000 корками і передав їх ювілерові. Та поки вони здогадалися в чому діло, слід давно вже застиг за покупцем-обманцем.

Корова з ліхтаркою на хвості. В одному північно-американському стейті вибрався одної ночі один фармер зі своєю любимою коровою до сусідного село. Ніч була темна, але і фармер і корова добре знали дорогу та йшли самопевно. Нараз сталася катастрофа. Авто наїхало на корову. Наслідки для авта і для корови були погані. Корова на місці здохла, а авто вдарилося о дерево, при чому шофер був тяжко поранений. Фармер став на місци домагатись відшкодовання за корову, а шофер за авто. Обидва не могли ніяк зговоритись і справа пішла до суду. На суді показалося, що Америка то не Індії і що в Америці більше шанують авто ніж корову, бо суд признав відшкодовання шоферові і фармер мусів його заплатити. Найцікавіще при тому, що суд станув на становищі, що фармер завинив тому, бо не привязав корові до хвоста червоної лямпочки чи ліхтарки.

Вибрався в гори на свіжий воздух. Одному знаному на цілий світ фабрикантови обуви, казав лікар за всяку ціну виїхати в гори, бо стан його здоровля вимагає лікування воздухом гірських висот у Швайцарії. Фабрикант справді почувався хворий. Ведення величезного підприємства на протязі 10 років без передишки зруйнувало його здоровля. Але мимо всего до Швайцарії він вибратися не міг, бо його фабрика вічно має сезон. Зате він купив великий воздухоплав, казав урядити собі в його коші свою канцелярію, взяв зі собою весь потрібний йому персонал і поїхав на 1000 метрів в гору лікуватись і одночасно урядувати. Канцелярію свою повязав телефонічними проводами з фабрикою, а кождого вечера пересилав на долину своє листування з ріжними фірмами для висилки на почту.

Пять хвилин в Европі. Один купець з Ню-Йорку здобув нехотячи новий рекорд. Він прибув на кораблі „Аквітанія" до Шербурґа і заразже пересівся на другий корабель „Левіятан" що їхав в напрямку на Америку. Дорога з одного корабля до другого тревала 5 хвилин. Такий рекордово короткий побут в Европі був спричинений тим, що купець в дорозі до Европи дістав радіодепешу, щоб заразже вертав у важних справах свойого підприємства до Ню-Йорку.

Стан засівів в Польщі. На підставі звідомлень рільних кореспондентів, уряд статистичний подав до відомости слідуюче: В порівнанні з місяцем травнем, озимі засіви не виказували в червні великих змін. Натомість з причини посухи ярі збіжа виказують велику знижку. Ярі збіжа є цього року у порівнанню з минулим роком, далеко гірші. Найкращі відносно кваліфікації виказують засіви в воєвідствах: Волинь, Львів, Станиславів і Тернопіль.

АПТИКА **під „ЗВІЗДОЮ"**

Й. МАШЕВСЬКОГО

Вл. Мр. Кароль Візель.

ПЕРЕМИШЛЬ, вул. Францішканська (біля міської вежі).

При Аптиці **ДРОҐЕРІЯ.** При Аптиці **ДРОҐЕРІЯ**

Кінотеатр „Редута" в Народ. Домі ул. Костюшка 3 від 9.|VII.: *Чоловік без ніг.* В гол. ролі: Льон Шаней. — Від 12.|VII. *Зрада.*

Надіслане.

Др. РОМАН НЕСТОРОВИЧ
ординує у внутрішних і жіночих недугах
в Перемишлі, ул. Францішканська 37 II
(площа на Брамі).
КВАРЦЕВА ЛЯМПА. ХЕМІЧНІ АНАЛІЗИ.
Просвітлювання Рентґеном.

ЛІКАР-ДЕНТИСТА
Др. Иосиф Мрозовський
повернув і ординує
при ул. Сербанській 2
над аптикою Шанцера в Перемишлі.

КОНКУРС.

Виділ Товариства „Бурса св. О. Николая в Перемишлі оголошує конкурс на приняття ґімназійних учеників до бурси зглядно до „Ґімназійного Інститута" на 1930/31 шк. р. Місячна оплата в Інституті з інституцьким харчем виносить Зол. 90, з бурсацьким (о скільки будуть вільні місця) Зол. 75, платна з гори, натомість місячна оплата в бурсі виносить Зол. 65, платна з гори. На початку шкільного року оплата на інвентар виносить в інституті одноразозо Зол. 30 а в бурсі одноразово 25 Зол., платна при вступі. Бувші вихованки мають поновно внести подання. Залягаючі з оплатою не будуть приняті. Подання з долученою карткою на відповідь належить вносити до 15. серпня ц. р. до: Управи „Українського ґімн. Інститута в Перемишлі", вул. Баштова ч. 34. На случай приняття Виділ повідомить об цім петента.

І. Виставка Української Аматорської Фотоґрафії буде отворена в Авлі Академічного Дому дня 21. вересня, та тріватиме до дня 10. жовтня 1930. До участи запрошується усіх аматорів-світливців. Непідклеєні зразки знимок для оцінки і вибору через судейську комісію надсилати до 15. серпня порученим листом зі значками на відповідь під адресею: Др. Степан Дмоховський Львів — Сикстуська 35. — Найкращі світлини будуть премійовані та копії їх поміщені в часописах.

Точніщі умовини участи в окремим правильнику. — *Ініціятивний-Гурток.*

Комітет Допомоги Українським Еміґрантам в Перемишлі складає отсею дорогою подяку ВПП. О. і О. Кульчицьким, які, замісць вінка на могилу б. п. П. Холодного, зложили 20 зол. на цілі Комітету.

На продаж реальність
в Перемишлі, при вул. Сенній 27.
мурований, партеровий дім
і около 900 сяжнів огороду.
Оферти до Адміністрації Укр. Голосу під „Przemysł".

Особа самітна, середних літ пошукує посади до заряду домом на селі. Зголошення до Адміністрації „Укр. Голосу".

До продажі площа під будову в Перемишлі, при вул. Словацького над цегольнею Тайха, по 1—1½ доляра за сяжень, платні протягом 1 року. — Семен Дмитраш, Перемишль — Сенна 8.

Інтеліґентна панна шукає місця господині на селі, найрадше у священика. Павліна Фільц, в Бушковичах, почта Перемишль.

ЖАДАЙТЕ
у всіх кооперативах
МИЛА
Кооперативної Фабрики
„ЦЕНТРОСОЮЗ"

Уживайте
ЕЛЕҐАНТ
бо се найліпша паста
до обуви
і своя
ЛЬВІВ, Кордецького 51.

Купуючи паперці до курення
„КАЛИНА"
з одинокої української кооперативної фабрики
„Будучність" в Тернополі.
Причиняєтеся до розросту рідного промислу і даєте заробіток українському робітництву

ПІТ І НЕМИЛИЙ ЗАПАХ
з РУК, НІГ і ПАХ

Коли хочеш набути порошку від болю голови з „когутиком" „Migreno-Nervosin", треба жадати їх в оригінальних опакованя Ґонсецького, знаних від трийцяти літ. При закупні порошків з „когутиком" „Migreno-Nervosin" звертайте увагу на опаковання і **відкидайте настирливо поручувані порошки на перший погляд подібні до наших.**

Памятай! **А Ти?**

що богато читачів „Україн. Голосу" вже мають наші добрі годинники по ціні 5 з. 89 сот. (замісць 25 зол.) На листовне замовлення висилаємо почтою плоский годинник, виреґульований до мінути з 10 літною ґваранцією; 2 шт. — 11 з. 50 с. 4 шт. — 22 з. 68 с.; ліпший ґат. 6·50 і 7·50 і 9·50, годинник з світячим циферблятом 8·50 і 10·50 з нового франц. золота 9·95, 12·—, 14·50, критий Анкер 14·75, 17·—, 19·—, 23·—, 28·— знаної марки „А Мозер" з довголітною ґваранцією 17·35, 18·75, 22·—, ті самі з фр. нового золота 24·50, 28·50. На руку муж. або дамс.: 9·30, 12·—, 14·— з світячим циферблятом 17·75, 18·—, 23·—. Столові будильники 10·65, 11·85. Фми „Junghaus" 14·50 зол. Ланцюшки з імітації золота 1·50, 2·50, 4·—, 5·— Загр. бритва 5·75, 7·75 і 9·75 зол. Машинки до стриження волосся з запас. гребін. 8·95, 10·95 і 11·95 зол. За кошта пересилки платить купуючий. Адресувати: Przedst. szw. zeg. ED. JAŃUBIŃSKI, Warszawa pl. Napoleona, oddz. 17. skr. poczt. 237.

Видає і за редакцію відповідає Зенон Пеленський. З друкарні Кнолєра і Сина в Перемишлі.